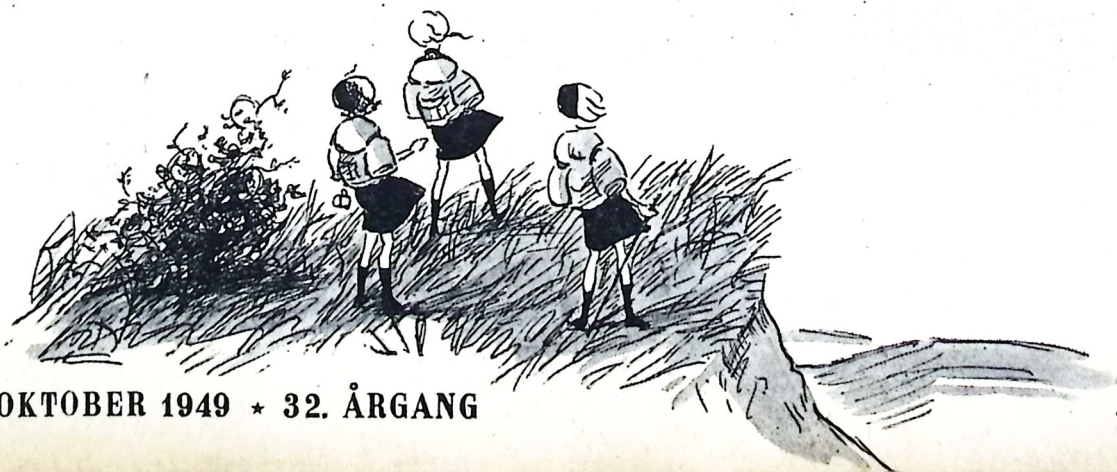
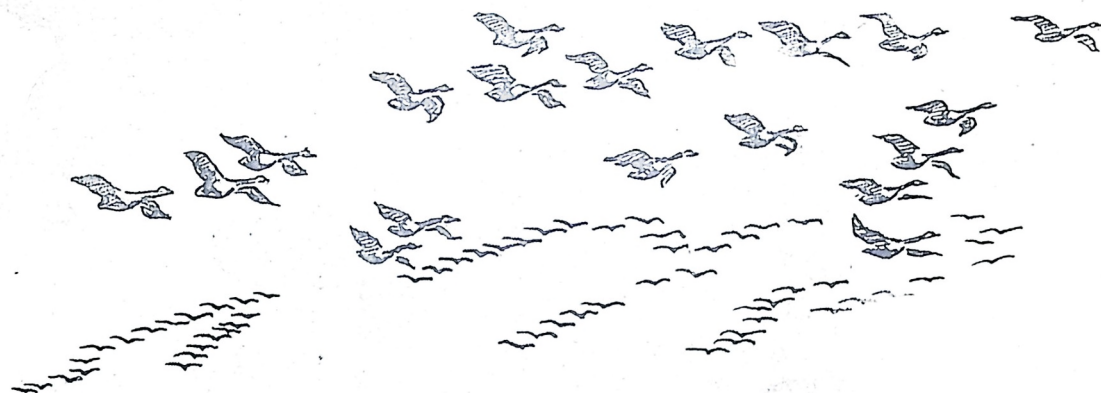

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*Vi har følt i stille timer
tidens afgrund i vort bryst;
dette dybe dunkle leje
med en vildsom drift, der strømmer ...
Men vi ser fra svælgets rande
mod hinanden ... mens vi drømmer
om at slå en højbro over
tidens strøm fra kyst til kyst.*

*Vi har hamret, vi har boltet
fjordens hårde, stærke bro.
Vi kan føle, den vil bære
døgnet's byrder med en stemme
fyldt af liv og larm og styrke.
I vort sind kan vi fornemme,
den blev rejst af stærke hænder
i cement og stål og — tro.*

*Fra det dybe bælt vi hører
tunge hamres hårde slag,
ser de stærke kraner dreje ...
føler pumpens sug i sandet ...
øjner tunge, brede sokler
stå, som kæmper stot i vandet,
for at bære landets fragter
trofast gennem nat og dag.*

*Storstromsbroen har vi bygget,
vi kan høre jernets røst.
Og vi venter på en verden ...
fra de lange, lange veje;
der vil lyde som en susen,
som en sang, vi får i eje
for den kraft, der altid banker
som en vilje i vort bryst.*

*Vi vil spænde alle broer
over fjord og bælt og strøm —
... vi vil hamre for at bygge
bro imellem vore længsler ...
aldrig, aldrig vil vi trættes
under målets store trængsler,
der er verdens kraft og vilje,
håb og higen, tro og drøm!*

Niels Anesen.

Kære spejdere!

Oktober er en dejlig måned.

Og den er ikke nær nok påskønnet. Ingen måned har så dejlige farver som oktober, vandringsens tid.

Tag din stok og din vindjakke og trav dig en tur ud i al herligheden — ikke for at sige et vemodigt farvel til en sommer, som svandt, men for at glæde dig over nuet og over farverne, der flammer dig imøde fra haver, hegn og skovbryn. Glæd dig over frugterne, der var resultatet af

en dejlig sommer, og over himlens klare blå, der hvælver sig højt og køligt over din vandring.

Med oktober kommer de vældige storme. Det river og rusker i trækroneerne, gule og røde blade hvirvles rundt i luften, gamle skovkæmper falder drønende til skovbunden, frønnede grene knækker under brag og knald. Det hyler om hushjørnerne, og det fløjter i skorstenene. Dér faldt en tagsten, og dér knækkede en telefonpæl.

Vorherres store vejr går over landet, rydder det gamle op med rode, lufter ud i alle de skjulteste kroge og tager ganske pusten fra små og store menneskebørn.

Det kan ske, når vi skutter os i kulden og lukker os inde for blæsten, at vi synes, de store blæsevejr er så inderligt overflødige, at de kun bringer ødelæggelser og forstyrrelser med sig. Men de store vejr er nødvendige i naturens husholdning — som de er det i historien. Det gamle og udleverede, det frønnede og møre må af vejen, for at der skal kunne blive plads og lys og luft til det nye, der skal gro! Luft og vejr og vind må ind i alle de skumleste kroge, at vi ikke skal forsumpe og forsure.

Tag din stok og din vindjakke og gå ud i stormen og glæd dig over, at du er ung og skal se en ny skov spire frem, når det gamle og frønnede, når alt det, der ikke mere duer, er væltet overende i stormen.

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

**Så
er jeg
kommet
hjem igen!**

*

I 5 måneder har jeg været hjemme fra og er kommet tilbage fyldt med nye indtryk og oplevelser, således som man bliver det, når en helt ny verden lukker sig op for en. Jeg føler mig meget beriget af alt det, jeg har set og lært i Amerika, og over al den gæstfrihed, jeg har mødt først og fremmest hos de amerikanske pigespejdere, som jeg besøgte i mange forskellige byer. Som I vel kan tænke jer, må troppe og spejdere i et så stort land være meget forskellige, præget af de meget forskellige omgivelser. Og det mest interessante for mig var, efter endt rejse rundt i landet, at komme til hovedkvarteret i New York, og der få et indblik i det store korps' hovedledelse og lære dets øverste ledere at kende, som samler 1½ million pigespejdere af forskellige racer, forskellige trossamfund og med meget forskellige livsvilkår. Tænk jeg bare: eet korps i et land, som er meget større end Europa, og hvor der er større klimatiske, geografiske, religiøse og raceforskelle end hvis vi tænkte os, at alle europæiske pigespej-

dere var samlet i eet korps. Og dette store korps er en levende, stærk organisation under stadig udvikling og i sund vækst, et ægte barn af det land og den nation, hvis ungdom det tjener. Og nu vil I spørge: „Er der virkelig samling på et så stort korps, føler spejderne sig som en helhed?“ Jeg kan svare et stort ja til begge dele. Det beundringsværdige ved det amerikanske pigespejderkorps' organisation er, at den på een gang er så elastisk, så hver trop eller hver by kan have sit særpræg, og samtidig hersker der en førerdisciplin — eller rettere førerselvdisciplin — så kernen i pigespejdersagen ikke forflygtiges og den ensartede optræden udadtil heller ikke negligeres. Mon denne selvdisciplin er grundlag for førerkammeratskabet? Jeg ved det ikke, jeg ved kun, at jeg sjældent har set et indbyrdes bedre kammeratskab voksne kvinder imellem end mellem de amerikanske pigespejderledere, et kammeratskab, som jeg så give sig udslag i stor hjælpsomhed overfor hinanden, uforbeholden anerkendelse af andres indsats og en åben, ligetil måde, at komme hinanden i møde på. Og denne gode ånd forplanter sig naturligvis til spejderne — og den giver sig bl. a. udslag i en stor interesse for spejderkammerater udenfor U. S. A., om hvem de var meget interesserede i at høre om. Så jeg kommer hjem til jer med en mængde hilsener fra jeres amerikanske pigespejderkammerater. Deres spejderliv er meget forskelligt fra jeres — jeres uniform, jeres prøver, jeres lejre er anderledes, men I vil alligevel meget hurtigt kunne komme i kontakt med dem, for overalt i verden er pigespejderidealene ens — og idealerne holdes højt blandt Amerikas Girl Scouts.

Hanna Lund.

SOMMERSÆSONEN 1949 I PIGESPEJDERHUSET

Sommeren går på hæld, ferien er for længst forbi, og I begynder allerede så småt at glæde jer til de næste fridage, efterårsferien. Men inden vi når så vidt, og inden det for alvor bliver efterår i stedet for sommer, vil vi se lidt tilbage på sommeren, der gik, og på, hvordan den forløb i Pigespejderhuset, Lundsgade 6, København Ø.

I ved nok, at i Pigespejderhuset kan der bo pigespejdere, dels i køjværelserne og gæsteværelset for kortere tid og dels i pensionatet, når det drejer sig om længere tid. Måske er der nogle af jer, der tænker på at komme herind og bo, hvis I skal til København for at uddanne jer videre, når I er færdige med skolen. En stor del af Pigespejderhusets faste beboere er da også unge studerende, og først på sommeren havde mange af dem meget travlt med at gå til eksamen. Det var den store spændingstid — ja, I kender det jo selv så godt. Men når sliddet var overstået, betød det for de flestes vedkommende sommerferie, og så begyndte flugten herfra, hjem på ferie, i lejr eller til udlandet o. s. v. Mange rejste bort, men I må ikke tro, at huset blev øde og tomt af den grund — nej. —

Der kom andre beboere, pigespejdere fra alle egne af landet og pigespejdere fra andre lande, og det er disse sidste, vi gerne vil fortælle jer lidt om.

Københavns beliggenhed på europakortet gør, at den bliver en gennemrejseby for skandinaver, der skal til det øvrige Europa, og for folk fra det øvrige Europa, der vil besøge de nordiske lande. København — nordens største stad — er den by, man standser op i for nogle dage, for København skal man se. Har man kun kort tid, må man jo i hvert fald se Langelinie med „Den lille Havfrue“, Strøget og Tivoli, og har man lidt længere tid, er der masser andre ting at se. De fremmede pigespejdere, der kommer for at se byen og omegnen, vil gerne se mest muligt, og så prøver vi at hjælpe dem med at tilrettelægge dagene, så de får mest muligt ud af ferien.

Men for at komme tilbage til sommeren 1949. Den har været livlig i Pigespejderhuset. Gæster kom og gæster rejste, i jævnt glidende strøm, og nu og da i voldsomme bølger, ja, læs selv:

Det er lørdag aften på Københavns hovedbanegård. Nordekspressen lader vente på sig, men endelig bruser den ind langs perronen, og glade feriegæster myldrer ud. Vi spejder efter fremmede uniformer, og endelig får vi langt ude på perronen øje på det, vi søger. En flok belgiske pigespejdere er i færd med at lange uanede mængder bagage: Rygsække, kufferter, store tasker, små tasker, net o. s. v. ud gennem kupéinduet. Vi fordeler os: en træder hjælpende til hos belgierne, en anden går videre på udkig efter de engelske spejdere, som også skulle komme med dette tog.

Omsider får vi samling på gæsterne: de 15 belgiere er på gennemfart og skal allerede næste dag videre til Stråken-lejren i Sverige. Til dem har vi skaffet plads på vandrerhjemmet, da alle pladser i Pigespejderhuset er optaget. De bliver anbragt — med samt deres bagage — i en spurvogn og fulgt til bestemmelsesstedet. Englænderne — 8 ialt — kommer fra Yorkshire, og de skal bo i 14 dage i Pigespejderhuset, hvor der i forvejen bor både islandske og norske spejdere. Alle køjer er optaget, og flere værel-

ser på de øvrige etager er også belagt, så hele huset genlyder af fremmede sprog. De sidst ankomne bliver installeret, og det varer ikke længe, før de har fundet sig til rette og føler sig hjemme.

På korskantoret er der travlhed, det minder nærmest om et rejse- eller turistbureau i ferisesæsonen. Kort ligger udbredt på skrivebordet, køreplaner og rejselister bliver næsten slidt op, og telefonen gløder — der skal forhandles om priser, forbindelser o. lign., bestilles billetter og træffes aftaler med en utrolig masse mennesker. Næsten alle de udenlandske gæster har adresser med på en eller flere, som de skal besøge, enten pennevenner, eller bekendte, eventuelt bekendtes bekendte, som de skal aflevere en frisk hilsen til. Vi gør, hvad vi kan, for at sætte dem i forbindelse med disse mennesker, og som oftest lykkes det.

„Hvad skal vi så se i København? — Hvad vil I foreslå os?“ Disse og lignende spørgsmål får vi efterhånden en vis rutine i at besvare — og snart er alle på farten. Nogle traver gennem strøget og køber souvenirs, andre krydser gennem Københavns mange parker og går på museer, andre igen tager ud i det smukke Nordsjælland for at se de historiske slotte: Frederiksborg, Fredensborg og Kronborg.

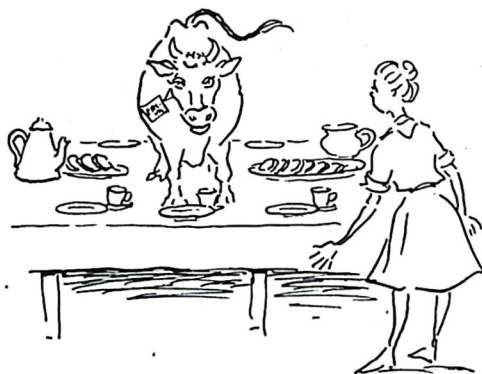
Og dagen går, gæsterne vender tilbage til Pigespejderhuset, varme og trætte, men begejstrede over alt det, de har set og oplevet. I spejderstuen og køjværelserne går snakken på forskellige sprog, alle er een stor familie, man

bliver hurtigt rystet sammen. Kniber det lidt med at forstå hinanden, klares også dette problem med lidt god vilje. Der var f. eks. en islænding og en belgier, som ville ud at se på byen sammen, men de forstod ikke hinanden, og da de skulle aftale nærmere om, hvornår og hvor de skulle mødes, foregik det på følgende måde: Belgieren fortalte på fransk en englænder, hvad det drejede sig om, denne gav beskeden videre på engelsk til en dansker, som så på dansk fortalte islændingen, hvad hun skulle vide.

Ja, der opleves mange pudsige episoder i tidens løb: en engelsk seniorspejder var meget begejstret for den danske mælk og udtalte ønsket om at have en ko stående på bordet, så hun kunne malke frisk mælk, når hun ville. Hun blev dog noget forbløffet, da hun næste dag ud for sin plads ved bordet fandt placeret en dejlig lille legetøjsko med en seddel, der fortalte, at det var til hende helt privat. Hun havde alligevel ikke ventet at se sit ønske opfyldt så omgående og bogstaveligt.

For det meste er vore gæster også på farten om aftenen, alle skal jo mindst een aften i Tivoli, og nogle nøjes ikke med at gå der een gang, men af og til i sommerens løb samles vi alle om aftenen i dagligstuen. I pejsen brænder en stille hyggeild, og vi synger, sludrer og leger, lærer hinanden nye sange og nyder husets friskbagte kringler og orangeade. Aftenen slutter med de forskellige nationalsange og tapto.

På afrejsedagene kulminerer travlheden. Det er svært at få plads til alle de indkøbte ting, og af og til må en og anden på depotet for at købe en rygsæk eller tværsæk

til at have det „overflødige“ i, og de sidste skillinger bliver omsat i gavenåle, træspejdere og flag. Endelig er alt pakket, og afskedsstunden er inde. Der ønskes god rejse og på gensyn; i gæstebøgerne er der kommet nye små digte og muntre tegninger til, og ofte efterlader glade gæster en eller anden gave til Pigespejderhuset som tak for opholdet. I sommer modtog huset f. eks. 3 dejlige hvide lammeskind som gave fra de islandske gæster. Skin-

dene pynter svært i dagligstuen og er dejlige at sidde på, når vi hygger os om pejsen.

Og hvor mange gæster har Pigespejderhuset så haft i sommer? Ja, hvad tror I? Lad os kigge efter: Foruden en del spejdere fra vort eget korps har 140 udenlandske

spejdere fra 1. april til 1. september boet i Pigespejderhusets gæsteværelse og køjer, og ca. 65 har vi måttet skaffe plads til på vandrerhjemmet, men de fleste af dem har dog været her og set huset.

13 forskellige nationaliteter har været repræsenteret her i sommer, og til slut skal I lige have at vide, at der allerede for mere end to måneder siden blev bestilt plads til et hold udlændinge, som vil komme i august 1950. Jo — Pigespejderhuset i København er ved at blive godt kendt ude omkring i verden, så vi har grund til at være glade over, at vi har dette hus, som er „vores allesammens“.

Annelise, Bo og Anna.

Ved Himmelbjerg-Silkeborg-Østjyske divisionernes samlingslejr i Hørhaven 3.—10. juli vandtes Rævehalen af:

II. Silkeborg for bedste points i samlet lejrteknik.

Nr. 2: Skanderborg og nr. 3: Hammel.

Rævekloerne

Af det bedste hold fra hver division for spejderløbet.

Østjyske: Horsens — Silkeborg: I. Silkeborg —

Himmelbjerget: Hammel.

Blåmejslejren

I „turen“ vandt: Odder som nr. 1, III. Silkeborg som nr. 2 og Hammel som nr. 3.

NORDISKE PIGESPEJDERBLADES SAMARBEJDE

NORSK SPEJDERORIENTERING

(Artikler, der fremkommer under dette mærke, er fælles for alle pigespejderblade i Skandinavien.)

* * *

Red.

Det sier seg sjøl, at speiderorientering bygger på vanlig orientering. Men når ordet speider, så tenker vi uvilkålig på, at her må det være noe annet ved siden av den alminnelige roienteringen. Og det er det også. Speiding inneholder jo lek, konkuranser og iaktakelser av forskjellig art, og speiderorientering blir derfor heller ikke bare å kunne ta seg fram i terreng etter kart og kompass.

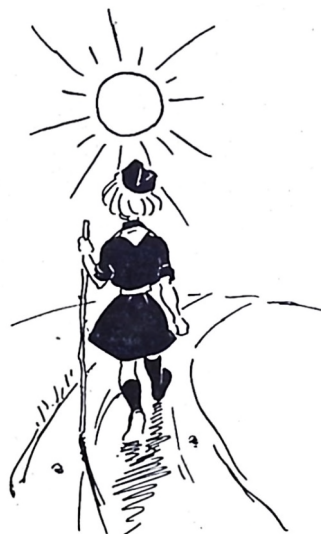
Målet bør være, at vi som speiderpiker får slik orienteringsferdighet, at vi ikke bare kan bruke et kompas, men også at vi skal kunne orientere oss uten hjelp av kompasset.

Den første grundige innøvninga prøver vi å få gjennom forskjellige slags leiker og øvelser. Vi begynder gjerne med å se på et kompass og forsøker så å finne nord. Etter at vi har fått høre litt om kompasset, undersøker vi hvordan det er med tilhøvet mellom sola og kompasset eller klokka og kompasset. Dette øver vi inn så grundig, at vi siden kan repetere øvelsene ved slike og liknende spørsmål: Hvis vi har sola i ansiktet klokka 3 ettermiddag, i hvilken retning går vi da? (SV) Eller: Hvilken retning har vi på venstre hånd, når jeg står med sola i ryggen klokka 9 mrg. (SV).

Slike øvelser er morsomme, men det sier seg sjøl, at det må ligge lang trening bak. Den slags trening er likevel umaken verd, for den gir en grei og grundig forberedelse for sjølve orienteringen i terrenget. Som i alle andre speiderferdigheter er det leikeformen, som er treningsmiddelet, når vi øver oss i å bli sikre i bruken av kompasset.

Når vi riktig har fått boltret oss med kompassøvelser en tid, går vi over til å kikke litt på kar-

tet. For at treningen skal bli mest mulig effektiv, bør enhver patrulje ha sitt eget rektangelkart. Til vår 2. grad er det slik, at vi skal kunne forstå de mest alminnelige tegn på kartet. Uten at patruljene er eier av egne kart, kan de heller ikke eksperimentere med det så mye som de vil, og med det bli fortrolig med alle dets detaljer. Vi bør nemlig kunne tegnene så godt, at vi sjøl kan

bruke dem, når vi skal tegne kartskitser. Det er jo av like stor betydning, at vi speidere kan tegne skisse som det, at vi sjøl kan finne frem etter kartet.

Når vi skal øve inn karttegnene, begynner vi først med denne enkle øvelsen: Vi starter på en veg, som er godt avmerket på kartet, og så forsøker vi å finne igjen på kartet det vi ser langs landevegen, til dømes en kirke, en skole, en jernbane, en elv, gårder o. s. v. Også når det gjelder kjennskap til kartet øver vi det inn ved hjelp av leiker og morsomme øvelser.

Men en av de morsomste og greieste måtene vi kan lære oss karttegnene på, er bruken av ter-

rengbord. Her kan vi riktig sette fantasien i sving, og ved hjelp av den og litt fingerferdighet kan vi lett sette noe sammen til små hus, trær, fabrikker, jernbaner og flere slike ting, som vi har bruk for å merke av på et kart. Har vi en del papir i forskjellige farger, kan vi også på en fin måte nytte oss av det. Mørke grønt papir kan være skog, lysegrønt kan være eng, gult kan være kornåker, blått kan være vann og elver o. s. v.

Til å begynne med lager vi et landskap, hvor vi har bare noen ganske få ting på. Etterpå tegner vi av landskapet, og nytter oss da sjølsagt bare av karttegnene. Samtidig som vi tegner av landskapet, øver vi oss riktig grundig i hvilke retninger de forskjellige tingene skal merkes av i, for eksempel at fabrikkene ligger i NV, jernbanen i Ø o. s. v. En annen ting, som også kommer med her, er bruken av målestokken. Noe av det viktigste ved karttegningen er, at vi nøyaktig nytter den målestokken vi har fått oppgitt.

Etterhvert gjør vi landskapet på terrengbordet vårt mer bebodd. Vi vil f. eks. sette flere hus på, vi vil ha med en kirke, et sagbruk, en skau, flere veger o. s. v. På den måten kan landskapet vårt bli ganske interessant etterhvert, som vi bygger videre på det, og til slutt har vi lært alle karttegnene på en riktig anskuelig måte. Ved hjelp av terrengbordet har vi lettere lært oss å danne oss et bilde av et landskap etter karttegnene.

Når vi bruker terrengbord, kan vi også greitt få litt innblikk i, hvordan det forholder seg med kurvene på et kart. Vi skaffer oss en del grov sand og nonn ulltråder. Etterat vi har fuktet sanden og laget oss noen uregelmessige hauger, former vi disse høydene våre slik, at de både kan være jamt skrånende og ganske steile. Forat vi tydelig skal få se, vordan kurvene kan ta seg ut ovenfra, legger vi ulltrådene i ringer om høydene, slik at det blir lik høydeavstand mellom hver ring. Med en slik praktisk ordning får vi tydelig se likheten mellom et terrengbord og et kart, og vi kan langt bedre forstå hva kartets tegninger vil fortelle oss.

Under speiderorienteringen kommer også det, som vi kaller avstandsbedømmelse. Ofte kan opgaverne i en speiderorientering gå ut på å beregne bredden over en elv, lengden på en stokk og tykkelsen på et tre og mange andre liknende ting. For å oppnå slik ferdighet veit vi, at vi tren-

ger til stadig øvelse, men vi har god hjelp i våre egne mål. Blandt egnemålene våre veit vi f. eks., hvor lang underarmen vår er, målet til foten, skrittlengden, høyden o. s. v. Når vi har fått målt opp disse egnemålene, og lært dem riktig godt, synes vi det er morsomt å kunne nytte disse målene i forskjellige ferdighetsoppgaver.

Å få tegne kartskeisse blir noe av målet og belønningen for alle disse praktiske øvelsene våre. Vi har nå fått såpass ferdighet i orientering, i å kjenne karttegnene, i å bruke øynene og i å kunne nytte oss av egnemål, at vi med god sjøllitt kan gi oss i kast med skissetegningen.

Med noen trening kan vi til og med nå frem til bare å kladde skissen ved hjelp av en slags rapport. I denne rapporten begynner vi med å skrive ned retningen vi skal gå i. Når vi begynner å gå, regner vi ut lengden av veien ved å nytte skrittlengden vår, d. v. s., at vi fra får veit hvor mange skritt vi går på hver 100 meter. I rapporten noterer vi ned hver 100 meter, som vi tilbakelegger.

Når vegen slår krok på seg, og vi altså forandrer retning, noterer vi også dette i rapporten. Siden går vi igang med å beregne vegstrekningen som før. Men også ting som vi ser på vegen, slik som bebyggelse, skauer, vann og jorder må vi få noteret ned på sin rette plass. Når vi siden kommer

heim, er det ingen vanskeligheter med å tegne av en skisse etter rapporten.

Når vi tegner kartskisser, bruker vi helst målestokken 1:10.000. Da vil nettopp 1 cm rute på papiret svare til 100 meter i terrenget.

Til skissetegningen har vi bruk for all vår orienteringsevne og all vår evne til å kunne iakttå og bedømme avstand. Skissen skal i klare trekk vise hva vi har bruk for å vite om vegen vi har gått. Da kan vi som før nevnt godt tegne skissen etter en rapport, men vi kan sjølsagt gå å tegne ned iakttagelsene våre med en gang. Hovedsaka ved skissetegningen er, at vi kan lage en tegning, som gir gode opplysninger om retninger, avstan-

der og sjølve terrenget på den vegstrekningen vi har gått.

Til slutt et eksempel på, hvordan en oppgave i speiderorientering kan se ut:

Utstyr: Kart og kompass. — Skissebok. — Mat og utstyr til heldagstur.

1. brev. Tegn en skisse av strekningen Tune kirke — Stenrød gård. Ved Stenrød åpnes brev nr. 2.

2. brev. Gå etter kart og kompass i strekningen Stenrød-Høyås. På Høyås åpnes brev nr. 3.

3. brev. Mål høyden og omkretsen på denne store granen. Hvilken retning er det fra denne granen og til kirkespiret? Gå fra Høyås til bukten ved Storholmen og finn underveis dome på ting, som kan fortelle noe om kompassretningen N-S. Ved Storholmen åpnes brev nr. 4.

4. brev. Slå dere ned for middagslagning og middagskvil, men lag først et solur og nytt soluret som tidmåler for middagskokingen. Start fra Storholmen seinest klokka 4. Når dere da ser mot sola, i hvilken retning ser dere da?

Tabeneste veg heim, og lever inn rapporten på Speiderhytta.

Som dere nok ser skal speiderorientering som helhet ta sikte på å gjøre oss til våkne mennesker, som med åpent sinn kan ta imot alle de vakre inntrykkene naturen gir oss.

Gerd.

Fra Norge sender vi hilsener til alle våre nordiske speiderkamerater og vi ønsker god jakt.

SPØGERIET i den lille præstegård på heden...

Præstegården var sådan, som en præstegård ude på landet skal være med store dybe værelser og en dejlig have med ældgamle træer, og masser af skjulesteder. Og som jeg husker den nu, synes jeg, at somrene altid var solbeskinnede og tidløse, hvide sommerfugle flagrede over tykke, dufte lavendelhække, bier summede deres sommersang og havde deres travle flugt mellem blomster og lindetræer og deres små morsomt spidse kuber. Og i juleferierne var det ganske bestemt altid snevejr, så man kunne kælke dagen

lang på bakken bag kirken, som ud af sine glimhuller med sin store klokke kunne ringe solen op og ned og højtid ind i alle menneskehjerner, så vejret kunne gå helt af en i en livsalig svimlen.

I denne præstegård herskede min bedstefar på sin manér, og bedstemor på sin. Morgnerne var ikke præsten gode, det var ligesom svært for ham at komme i gang med en ny dag; alle, familien (og den var næsten altid stor) og folkene samledes stille til morgenandagten, bedstemoder, som altid sad med det yngste barnebarn på skødet,

som hun oprindeligt havde siddet med sine egne, gav stille besked til kokkepigen og lillepigen, forkarlen snoede tærne i sine grå uldsokker, og vi andre sad fængslede af det uvejr, der nærmede sig; man hørte døre smække og buldre, og bedstefar skælde ud med sig selv over alt og alle, kvinder, som var særlig umulige, børn, som altid fandt på noget helt forkert, hunden som sikkert havde lavet ulykker eller tænkte på det o. s. v., o. s. v. — indtil han til sidst kom farende, strøg sig utålmodigt over sit hvide skæg, greb en lille bog og sagde rasende: Skal vi alle bede? Men når han var kommet igennem bønner og med sin vældige røst havde sunget for i en morgen- og lovsang, forvandlede han kendeligt og blev til den rare og elskelige mand, som vi alle beundrede og elskede, og dejligt var det så at få lov at gå tur med ham og høre ham fortælle; han var fuld af humor og fuld af fantasi, og som man gik med ham langs markskellet kædede den ene historie sig til den anden, beretninger om sognets mange slags mennesker, eventyr om blomster, der nikkede fra gærden, køerne der gumlede i kløveren, skyerne der sejlede over himmelen. Det hele kædedes sammen til en glad sang, jeg kunne også godt kalde det en lovsang over skabningens mangfoldighed og dog enhed; det var, som om det var en helt anden mand, der her igennem sin glæde over alt levende bar sit hjertes taknemmelighed frem mod sin Gud, end den, der om morgenen med så stor harme og næsten olmt med sin vældige røst havde bedt Gud se i nåde til alt dette elendige kryb, disse håbløse syndere, disse usle orme, som var menneskene. Men der var en fortryllelse i denne forvandling, og som man voksede til, kunne man slet ikke undvære den.

Der var et par dejlige vintermåneder engang, hvor vi var et par kusiner, der i en månedstid var sendt ned til bedsteforældrene for at komme os og få sul på kroppen efter jeg ved ikke hvilke sygdomme og elendigheder. Det var ganske dejligt. Der var altid børn og børnebørn, der var lidt på rekreation hos bedstemoderen, der mente, at mange æbler og megen honningmad var sund diæt, og som for blegsottighed udleverede en snapsfuld rødvin før hvert måltid, for det var så godt for de røde blodlegemer; da man var lille, syntes man, det var surt og væmmeligt, men da man voksede til, syntes man, at det var en god

diæt og mente, at man hellere måtte få to glas. Den vinter, hvor Regitze og jeg gik på græs i præstegården, elskede vi at sidde i mørkningen og stege æbler i kakkelloven og fortælle hinanden spøgelseshistorier med dæmpet stemme. Ude fra gårdspladsen hørte man karlenes træskoklamp på de toppede brosten, fra køkkenet hørte man aftensmadlyde og lillepigens glade fynske latter. Bedstefar sad i sit studereværelse ved siden af og skrev, så man hørte pennen sprutte og skratte og hans sjove små pattelyde på en stor, ildelugtende pibe. Man måtte ikke forstyrre ham, men det kunne ske, at han forstyrrede os i vor fabuleringen ved at hviske med en gennemtrængende hvisken, om vi ikke ville have en mundsmag. Og så listede man sig ind til ham og fik en mundsmag, som enten var bismarcksklumper eller waleskringle, som han elskede, købte i smug og havde i skrivebordsskuffen til højre. Bedstemor kunne ikke lide dette med at spise i utide eller dette griseri med kage- og bolschekrummerne i skuffen, og derfor gjaldt det om i en fart at skære waleskringlen i stykker med papirkniven, fortære den og tørre fingrene af i forklæderne, — og så lo bedstefar en høj latter, når det var overstået, som om hans elskede Julie ikke så udmærket vidste, at alle hendes formaninger intet gjaldt i dette tilfælde!

— Jeg synes I snakkede om spøgelser derinde ved kakkelloven, sagde han, og vi rødmede vist lidt skyldbevidste, mens vi endnu gumlede i waleskringlen, for det var måske ikke helt så sikkert, at præsten kunne lide, at vi snakkede om sådan noget.

— Der er mere mellem himmel og jord, end vi små mennesker aner, fortsatte han, hvem af os ved, hvad der sker med menneskesjælen efter dette liv, om den er moden til, lutret til sin vandrang imod den himmelske tilværelse? Hvem ved, om den ikke kan hænge sådan ved de ting, den oplevede her, så den ligesom ikke kan frigøre sig, men i lang tid må kredse om det, den holdt så meget af, at den ikke kunne frigøre sig på sin flugt mod videre horisonter?

Den gang, jeg lige var blevet præst, og Regitzes far var blevet født, sad bedstemor og jeg i en lille, mørk præstegård ude på heden. Å, der var så dejligt på heden, når lyngen blomstrede, og der kunne også være dejligt sådan en vintermorgen, når solen stod op over en glitrende dia-

mantfunklende sneflade. Men der var meget ensomt, præstegården var gammel og skummel, og når det stormede pib det i alle de mange sprækker, som om usalige ånder drev deres spil omkring os, så skuttede man sig og krøb nærmere til ilden, og vi læste meget højt for hinanden i de år for ligesom at holde de uhyggelige tanker borte. En vinter havde vi en ung pige boende, Sofie hed hun, som gik bedstemor lidt til hånde og som vi havde det hyggeligt sammen med. Som regel gik bedstemor og Sofie tidligere til sengs end jeg, jeg har altid så godt kunnet lide at skrive i mørket og stilheden, når jeg ligesom havde verden lidt for mig selv.

En morgen siger Sofie: Præsten gik sent i seng i går aftes, jeg hørte Dem gå gennem hele huset, da klokken var et. Jeg vidste ganske bestemt, at jeg var gået til ro ved 11-tiden, ligesom jeg også vidste, at jeg havde set efter, om dørene var lukkede, men ikke desto meget mindre havde alle døre fra studereværelset og ud til køkkendøren stået åbne, da Sofie som den første stod op om morgenen. Den næste dags morgen ville Sofie igen mene at vide, at hun havde hørt mig gå gennem huset ved 1-tiden, og da jeg efterhånden var lidt ærgerlig over denne påståelighed fra den ellers så lidet stædige unge piges side, besluttede jeg, at jeg ville holde mig vågen den næste nat.

Det blev en underlig oplevelse. Flere gange var jeg ved at blunde, men klokken et blev jeg med et lysvågen, for nu hørte også jeg tydeligt slæbende skridt igennem gangen, døre der åbnedes og ikke lukkedes, det var, som om skridtene standede inde i mit kammer, for derefter atter at komme tilbage og fortone sig ud i køkkenregionerne. Jeg stod op for at se efter, hvad det var, dørene var som sædvanlig åbnede, men ellers

var der ikke noget usædvanligt at se. Den næste nat hørte også bedstemor de slæbende trin, og vi var temmelig blege og meget alvorlige alle tre, da vi den morgen mødtes ved morgenmaden. Men det var for os alle tre, som om uvisheden, ukendskabet til den natlige gænger var mere uhyggelige, end det ville være for os at stå ansigt til ansigt med en tyv eller røver, eller hvem det nu kunne være, som gæstede os ved nattetid, og jeg besluttede den følgende nat at våge i mit studerekammer, men både bedstemor og Sofie insisterede på det bestemteste på at ville våge sammen med mig. Også det var en underlig nat, dette at sidde i et lille hus midt ude på heden, temmelig langt fra andre mennesker, og vente på noget, som man ikke vidste, hvad var. Indtil klokken var halvet sad damerne med deres håndarbejder, og jeg læste højt for dem, men derefter sad vi stille og ventede. Klokken et hørte vi, som de foregående nætter, de slæbende skridt, dørene, der åbnedes, men da de nærmede sig studereværelset, hvor vi sad — lidt blege, tror jeg — tøvede de, det var, som om vi havde forstyrret den natlige vandrer, som om han ikke vidste, hvad han skulle gøre. Jeg kunne ikke holde det ud, men sprang op og åbnede døren for at se, hvem der forstyrrede os hver nat. Men der var intet, der var kun mørket og blæstens hujen og træk gennem de åbnede døre!

En anden nat prøvede vi at binde for de døre, der plejede at springe op, men næste morgen var alle båndene brudt.

Det var ikke fordi, der skete andet. Vi så aldrig, hvad I nu kalder et spøgelse, vi hørte kun nat efter nat de slæbende skridt, og det blev sådan, at ingen af os kunne sove, før gæsten havde været der. Over det lille hus havde der lagt sig en skygge, som ikke lod sig bortmane. Da det var blevet forår og lærkerne begyndte at juble over den øde hede, fandt vi os blege og modløse og trætte helt ind i sjælen af denne søvnløse vinter. Sofie rejste fra os under tårer, men hun kunne ikke holde presset og de søvnløse nætter ud mere, og bedstemor med den lille dreng måtte jeg sende lidt hjem til hendes forældre for at hun skulle komme sig.

Selv søgte jeg et andet embede og fik det. Senere erfarede jeg, at min forgænger i embedet var død som en meget gammel mand og som en, efter hvad rygten sagde, meget gerrig mand. Han havde engang arvet en lille klat penge og den vogtede han over med en gridskhed og en besidderglæde, som ikke helt passede sig en kirkens mand. Om hans nærighed hørte jeg siden meget. Og hvis man spørger mig nu, hvad der skete i den lille præstegård på heden, så tror jeg, at den ulykkelige mands sjæl ikke har kunnet løsrive sig fra det guld, som havde været hans største jordiske glæde, den har kredset rundt om dette hus ude af stand til at flagre ud i en befriende flugt mod den herlighed, vi andre aner bag aftenrøden.

For at gøre historien fuldent, kan jeg fortælle, at i min efterkommers tid opstod der en ildebrand, som lagde præstegaarden øde, og ved den lejlighed fandt man i ruinerne et lille jernskrin med nogle guldstykker, en lille ussel sum at miste sin sjælefred på.

Og hvis I nu synes, om morgenen, at jeres bedstefar er en mærkelig trolde, når jeg kommer farende og ligesom ikke rigtigt har fået fat på den nye dag med alle dens muligheder — ja, så er det minderne om den tid, hvor jeg hver morgen følte det som en tyngde over sindet, at der var så meget, jeg ikke forstod, at der var egne, som vor tanke aldrig skulle nå, at tid og rum måske ikke var noget så afgjort, som vi regnede med, og at vi måske på en eller anden måde kunne hjælpe de til tingene bundne sjæle, om vi blot vidste hvordan.

A. H.

Ny bog af »Pigespejderne«s redaktør!

Annesofie Hermann: „Glade spejderdage“. Ill. af Thora Lund. 2,50 kr. hft., 3,75 kr. kart. Gyldendal.

„Glade spejderdage“ er titlen på en bog om Akelapatruljens oplevelser; nogle af fortællingerne kender vi fra „Pigespejderne“, andre er nye, alle sammen er ledsaget af Thora Lunds gode tegninger.

Det er med glæde, at man ser disse fortællinger samlede i en bog, for det sikrer dem en større læsekreds og en længere levetid, og begge dele fortjener de. I den muntre, letflydende stil, som er Annesofies egen måde at fortælle på, holder hun sine læsere i ånde fra første til sidste side, og når man er færdig med bogen, opdager man, at den tit har kaldt på både smil og tårer, og at man i tankerne bliver ved med at vende tilbage til den lille initiativrige Akelafører, til Divi, Wikkelvejr, Ridder Rap, Ridder Ro og hvad de nu allesammen hedder.

Hvad er det, som tryllebinder en ved at læse om denne pigespejderpatrulje? Ja, det er ikke så ligetil at svare på, men det har noget at gøre med, at man gennem patruljens opfattelse af tingene og pigebørnenes indbyrdes drøftelser af deres problemer med efterfølgende handlinger, igen ser verden ny og med alle slags muligheder således som den er, når man er 12–14 år og er spejder fra top til tå og går op i en kammeratskabskreds, hvor man befinder sig vel.

En og anden spejder fra 1949 vil nok sige: „Ja, men sådan er det slet ikke i dag, vi oplever ikke så meget i vores patrulje, som vi hører om i bogen!“ Til jer er der kun at sige: „Oplevelserne får man ikke forærende, men de er jer akkurat lige så nær, som de var Akelapatruljen, hvis I, ligesom de, omsætter tanker i handling og møder hverdagens små og store hændelser med åbne øjne og opladt sind og har hjertet med jer i det, I foretager jer.“

Spejderchefen

Patulje- **HJØRNET**

Knoblege...

Rebet går. Spejderne står i en rundkreds, og to knobsbånd cirkulerer i hver sin retning uafbrudt imellem dem. Så siger patruljeføreren: pælestik! De to, som netop har rebene, skal binde pælestik. Den, som bliver sidst færdig, går ud af rundkredsen. Rebene passerer igen, til patruljeføreren råber et nyt knob op, f. eks. råbånds-knob. Igen må den sidst færdige gå ud. Og sådan bliver I ved, indtil der kun er een spejder tilbage, og hun har naturligvis vundet legen.

Luk lågen! Patruljen deles i to hold. Foran hvert hold ligger to stykker reb bundet med råbåndsknob. Det er et gærde med en låge i. Ved startsignalet løber nu den første spejder i hvert hold hen til gærdet, lukker „lågen op“, vender sig og binder knobet igen, løber hen og slår hånden i væggen, vender tilbage, åbner og lukker igen lågen efter sig og løber på plads. Når hun står på sin plads, er det nr. to's tur til at løbe igennem lågen, slå hånden i væggen og tilbage igen. Fejlbundne knob må bindes om. Det hurtigste hold har vundet.

Binde knob med vanter på. Spejderne har tykke luffer på øg binder de forskellige knob om kap.

Knob i mørke. Patruljen deles i to hold, som bor i hver sin ende af lokalet. Patruljeføreren slukker lyset og strør ud i lokalet ligeså mange stykker reb, som der er spejdere. Så nævner hun et knob, og det gælder om for spejderne først at finde et stump reb og derefter at binde knobet og vende tilbage til sin plads i lokalet. Det hold, som først er færdigt, råber klar! Lyset tændes og knobene bedømmes.

Siamesiske knob. Deltagerne holder hinanden i hånden to og to. Hvert par fatter med de ledige hænder et knobsbånd og binder de opgivne knob med dem. Points til det hurtigste par.

Til lykke med det!

Else Mørck, Inger Due-Lund, Ingrid Grubbe og Karin Jørgensen, II. Viborg. Lise Bengtson og Marianne Lund, III. Hellerup.

Else Mørck, Inger Due-Lund, Ingrid Grubbe, Karin Jørgensen, Bodil Rasmussen og Ruth Kallestrup, II. Viborg. Birgitte Mørkeberg og Inger Thomsen, III. Randers. Ase Nilsson, Inger Vedel, Lillian Uggerløse, Margot Kromann Kristensen, Bente Vilhelmsen, Inge Thielst og Marianne Lund, III. Hellerup.

Kirsten Syrach Larsen, III. Hellerup.

Til de københavnske spejdere!

En blå pigespejderhat, mærket „Wivi, Robin Hood“, er søndag den 28. august fundet i Hareskoven. Ejermanen kan få hatten udleveret på Pigespejderdepotet, Lunds-gade 6, København Ø.

Kammeratskalistroppe

Er der ingen troppe, der i sommerens løb har været i forbindelse med deres kammeratskabstroppe, og som trænger til at delagtiggøre os andre i deres erfaringer og glade oplevelser?

Her er bladtrolden indfiltret i et net af forsæt-ter om dyd, gode sæder, præcision og megen slid

[illegible]

1. Findes der to af i Danmark
10. Ubestemt pronomen
11. Lem
13. Er Det Danske Pige

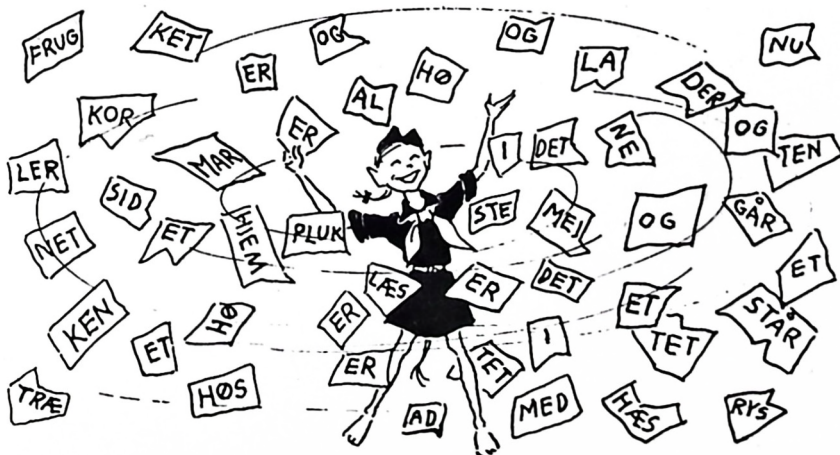
14. Fransk by
15. Talord
16. Ungdomsorganisation
17. Fransk flod
18. En sjælden ting

19. Kejser
20. Drik
22. Mærke
23. Værktøj
24. Firfodret dyr
25. Lille fjord
26. Drik

27. Stormænd
28. Australsk fugl inden-
for kasuarernes orden
29. Titel
30. 3 ens konsonanter
31. Et lille væmmeligt dyr
32. Røveri
33. Forenede stater
34. Værre slid
35. Den mands initialer,
som fandt lysets
hastighed
36. Latinsk benægtende
forstavelse
38. Slides på spejderture
39. Ser ud som en mel-
lemting mellem hest,
bøffel og antilope
41. Bomuldsaffald
42. Montforkortelse
43. Kompagni
44. Afgrænset smerte
45. Samlingsmærke
47. Bestandel af det
menneskelige øje
48. Pigenavn
49. En del af det menne-
skelige hoved
51. Gronnes
52. Ubestemt pronomen
54. Cykledel
56. Præposition
57. Shakespearesk
skikkelse
59. Har vi haft for lidt
af i år
62. Forkortelse
63. Tonestykke for tre
64. En af Labans dotre
66. Spansk by
70. Forkortelse
72. F. eks. Danmark

1. Til madlavning
2. Europæisk stat
3. Artigt pigenavn
4. Agiterer Fromse for
5. Avis
6. Hville
7. Havregryn
8. Tyveri
9. Et koldt, sløvt dyr
12. Karlsvognen
13. Sund spise for men-
- nesker og kaniner
- 13a. Jætter
- 13b. Rytmask bevægelse
21. Vedrører
24. Ligesådan
30. Lille dyr
37. Bindeord
39. Sjøv
40. Maritimt dyr
41. Lyrik
42. Kærtegn
44. Dansk badestrand
- 45a. Solid kæp
46. Mindre firfodret
- husdyr
47. Passes
50. Lokalerne
58. Træer
60. Tone
61. Drengenavn
65. Forkortelse
66. Lille nyttigt dyr
67. Arbejde
68. Forkortelse
69. Nordisk gud
71. Tone
72. Smil

Løsningerne på opgaverne må
være redaktoren i hænde inden d.
20. oktober. Mellem de rigtige
løsninger trækkes der lod om
„Glade Spejderdage“; med venlig
hilsen fra tegneren og forfatteren.

Sct. Georgsspejdernes første lejr

Hvem er Sct. Georgsspejderne? Vi er en trop af kronisk syge piger over 16 år. Vi er spredt over hele Danmark ligefra København til Nordjylland, men ledes fra Silkeborg, hvor vores trospfører Rup bor. Alle prøver foregår pr. korrespondance, og det kan lade sig gøre, og vi er glade for på denne måde at kunne være spejdere.

I andre lande findes lignende troppe. I England kaldes de post guides, her i Danmark har vi fået navnet Sct. Georgsspejdere, fordi Sct. Georgsgilderne støtter arbejdet.

Hvad vi fejler? — Ja, de fleste af os har gift, nogle børnelammelse og andre — ja, jeg ved det ærlig talt ikke, for vi taler aldrig om vores sygdom. Ikke fordi det er forbudt, men vi er så optagede af spejderarbejdet m. m., at vi glemmer sygdommen, og det er netop et af formålene med dette nye arbejde.

Troppen har bestået et årstid, og de fleste har 3. kl.s prøven og nogle 2. kl.s prøven. Prøverne ligger så tæt op ad de raske spejderses som overhovedet muligt.

Det var lidt om, hvem vi er, og nu vores lejr. Den blev holdt i Silkeborg fra d. 10.—16. august hos Rup og „medicinmanden“. Hele huset og haven stod til vores disposition, og jeg tør jo nok sige, at det var en luksuslejr.

Vi var 16 ialt og blev delt i 3 patruljer, tyttebær, blåbær og lyngblomst med 2 Rowanere til hver patrulje at koste med, som Rup sagde. Dermed være ikke sagt, at vi intet skulle bestille — tværtimod; det gjaldt om at gøre så meget som muligt på egen hånd, men der var jo ting, vi måtte stoppe op for, og der trådte så Rowanerne til og var vores arme og ben, om man så må sige.

Hvor var det morsomt at mødes efter i et år kun at have kendt hinanden af navn og pr. brev, men vi blev hurtigt rystet sammen, og da alle kom i uniform, steg humøret yderligere. Vi følte os, omend ikke ens, så dog som en enhed, også med vore raske kammerater, og som en del af Det Danske Pigespejderkorps.

Haven blev indrettet til lejrplads, der blev rejst telt og køkkentelt under ledelse af en af Sct. Georgsspejderne. Der blev lavet lejrarbejde, bålplads, kogested m. m. En dag lavede vi mad på bål, bagte kager og snobrød. Vi lærte alle at tænde bål, de, der ikke kunne på jorden, fik en stor blikbakke foran sig.

En dag var vi på en herlig sejltur til Himmelbjerget; og en anden dag på bytur.

Jeg vil nu fortælle lidt om en enkelt dag. Et kvarter i 8 blev vi vækket af morgensang og fik morgenmad på sengen. Så stod vi op, og kl. 10 var alle samlede til morgenparade. Da flaget var gået til tops, og vi havde sunget „I østen stiger...“, talte Rup til os udfra en sætning af en indisk digter: „Når jeg går bort,“ sagde solen, „hvad vil I så gøre?“ Da svarede olielampen: „Jeg skal gøre

mit bedste for at lyse.“ Endnu en sang og en ny strålende dag var begyndt.

Mens de øvrige gik i haven, vandrede vi blåbær i køkkenet, skrabe kartofler og hakkede persille. Vi fik en tår formiddagskaffe, og det var uhyggeligt så mange, der pludselig var blåbær! Vi sang og morede os, så det at være køkkenhold var faktisk en glædelig overraskelse. Endelig blev vi færdige og kom ned i haven, hvor de var i fuldt sving med lejrarbejdet. Vi kom i gang med besnøring. Pludselig kom der en tordenskyll — vild forvirring — nogle blev anbragt i teltene, andre under presenning til stor jubel for de andre — vi sang og morede os herligt, og da turen endelig kom til de sidste, der skulle ind, holdt regnen op!

Nu var det middag, og vi fik meget apropos vandgrød m. rabarberkompot plus torskefilet. Det var utroligt, så meget vi spiste, hver gang maden kom på bordet. „Så det boblede ud ad knaphullerne,“ sagde Tinde, der altid har svar på rede hånd. Fra 1—3 havde vi hviletid, skrev bare dagbog og sludrede hyggeligt.

Så var der eftermiddagskaffe med „Ole“s varme kringler — uhm!

En dag fortalte Grethe Marquard suppleret af Moster om blåmejsarbejdet og gav instruktion i husflidsarbejde. Efter aftensmaden og flagstrygningen kom dagens højdepunkt, lejrbalet, og vi havde nogle dejlige lejrbaal, et med svenske, norske, finske og danske drengespejdere som gæster, og et, hvor gildebrødrene m. fl. var gæster, og et, hvor vi kun var os selv; og det vil jeg lige fortælle lidt om, fordi det betød mest for os.

Aldrig har jeg set så smukt et bål, røgen steg lige op, så stille var det og slet ikke koldt. Vi sang først „Se, se...“ og derefter „Sæt dig et mål“, og Fib talte om løfte og lov. Nu kom det højtidelige øjeblik, hvor vi alle i kor med hinanden i hænderne aflagde spejderløftet og sang „Vær beredt“ — en gribende stund. Vi sang „Jeg så i kvæld“, „Kongernes Konge“ og sluttede med Tapto. Midt under lejrbalet blev de kulørte lamper, som Per havde ophængt tidligere på dagen, tændt — det gav et gisp i os, hvor var det smukt, det lignede en helt eventyrhave; vi nød at være ude i den lune sommeraften.

Ja, sådan kunne jeg blive ved, men alt skal have en ende, og mon ikke I har fået et lille begreb om vores lejr, som vi alle er enige om, var så vellykket og strålende som overhovedet muligt.

Grethe.

NORDJYLLANDS PATRULJEFØRERTRÆNING I

Børglum klostervog

Pladsen foran hjørringspejdernes dejlige hytte er fyldt med blå piger, oppakning, cykler, kasser etc. Ca. 100 patruljeførere fra hele Nordjylland er ankommet. Lejrchefen „Molly“ foretager navneopråbet. Samtidig inddeles vi i fire troppe. Hver trop får anvist en lejrplads, og snart er alle i travl aktivitet. Ordre uddeles fra de ungdommelige tropsførere, kommandoer lyder fra lederne af teltræningsholdene. Henimod aften er alle teltene rejst, mere eller mindre svajryggede (kun eet var helt ret i ryggen og var naturligvis genstand for udelte beundring, indtil man opdagede, at det havde overligger!) En behagelig overraskelse oven på sliddet var aftenmaden! Pølser! UHM —

Derefter var der aftenparade. Hundreder par øjne rettedes mod det smukke flag, der langsomt gled ned. Hundrede par øjne, hvori man læser alvor, beslutsomhed og forventning. Ranke står de der, Danmarks ungdom, viljestærk og fast, og hilser flaget.

Lejrledelsen så således ud:

Lejrchef: „Molly“ (Karen Meulengracht).
Souschef: „Rete“ (Merete Kloch).
Provianteringsmester: „Helle“ (Marie Vester).
Teltspecialist: „Dorthe“ (??).
Kortspecialist: „Morten“ (??).
Stabskok og „bagejomfru“: „Missi“ (Missi Mynster).
Altmuligmændene:
„Jane“ (Jane Tycksen) og „Tom“ (??).

En irriterende rungen! Hvor er jeg? Ah — det er den første dag i lejren — indledningen til et eventyr. Fra tel-

tene kommer der vaklende søvnige personer. Alle mulige slags nattoj lyser op i landskabet. Så er der morgengymstikken! Den ledes af Helle. Da hun i det daglige liv er lærerinde, har hun øvelsen. Vores stakkels stive lemmer har jo ikke gjort gymnastik om morgenen siden sidste lejr. Morgenparade! Det ene lille ord får 100 piger til at stille op på række og marchere til pladserne om flagstangen. Det rød-hvide flag glider op mod den blå himmel. Alles øjne er beundrende rettet mod det. „Vi har det smukkeste flag i verden!“ Den tanke flyver gennem mit hoved; og mon ikke en del af de andre tænker det samme. Så er der velkomsttale til vore gæster, 5 sydslesvigske spejdere (1 slap desværre ikke herop) og 1 fra Belgien.

Efter morgenparaden er der lejrinspektion; alle er lidt spændte på, hvordan „de høje“ vil finde den efter vores egen mening fine orden. Alt går dog uden større gnidninger.

Om eftermiddagen øver de forskellige hold med teltræjsning, kort og kompas, praktisk brug af værktøj etc. Alle er allerede blevet en lille smule klogere. Nogle føler sig endda helt beskæmmede over manglende kundskaber på forskellige områder.

Om aftenen var der sammensang, ledet af lejrens nattergal, Helle. Og efter en begivenhedsrig og lang, ja, særlig lang, dag, rullede vi soveposerne ud. Vi nød at kunne hvile; men der var just ikke ro i lejren. Der var så meget at tale om med de nye kammerater, som man var kommet i telt med. Kun to silhouetter står skarpt sorte mod aftenens blygrå himmel, der er svagt rosafarvet i vest, nattevagterne. Tavse går de frem mellem teltene. Skoven står som en sort mur; ikke en vind rører sig. Kun

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Små dannede piger skal spille klaver

Tinka keder sig mere og mere

Frikadellens flugt over et plankeværk

blir dog familien lidt for stærk!

nogle hundeglam langt borte fra en gård får stilheden til at virke endnu dybere. Men naturen sover ikke. En ræv i udkanten af skoven stikker sin snude op mod sommerens blege stjerner og hyler hjerteskræende. Rådyrene gør til svar og forsvinder som bløde skygger i skovens mørke. Natten hviler over lejren.

Se, således går dagene. Vi har for længst opgivet at holde rede på dagene. Når jeg nu bagefter tænker på dem, husker jeg dem kun som en række gyldne dage med strålende sol over den grønne skov. En flok piger blev her svejst sammen i et fast kammeratskab, ikke mindst ved lejrballene. Det første lejrball var „Humørets parade“. Alle, der havde noget morsomt på hjertet, kom frem, og latteren skyllede over lejren. Det næste ball var bygget over emnet: „Danmark“. Det mest gribende var, da sydslesvigeren Solvej fremsagde „Venner, ser på Danmarks kort“. Vi var alle meget betaget af kraften bag ordene, og mange forstod først nu Sydslesvigs kamp for at komme til at tilhøre Danmark. En anden pige dernede fra, Gertrud, fortalte om forholdene dernede og om den frihedsfølelse, der griber hende, når hun rejser over grænsen.

Næste ball var bygget op over emnet: „Korpset“. Nogle fortalte om spejderture i fremmede lande, vi sang spejdersange og lyttede betagede til Mollys og Retes fortællinger om treklovertæring, og ønsket om selv engang at nå så vidt blusser op i en og tænder iverens fakkell. Også spejderskolen kom på tale. Det var assistent Lorentzens frue, bedre kendt under navnet „Gemse“, der fortalte om glade dage dernede.

Endelig var der det sidste lejrball, hvor der til sidst vankede kakao og kringle (bagt af Misse). Senere gik der „mus“ i førernes telte, og de bortførte soveposer, nattojer og deslige. Så fik førerne en efter en en omgang „flyvefisk“. Endelig blev der ro, for sidste gang!

Den sidste dag! Hvor vemodigt er det ikke at stå med rygsækken pakket. Et kongerige (hvis jeg havde haft det) for endnu en dag i lejren! Men eventyret er ubønhørligt forbi. Lidt efter lidt drager de afsted i små afdelinger. „Farvel“ er et ondt ord; vi skulle hellere sige som franskmændene: *au revoir*! Ja, på gensyn, kammerater! Jeg håber også, at det bliver snart. Altid vil lejren i Børglum klostervogt været et lyst minde for mig; men først og fremmest et symbol på kammeratskabet. Her mødtes de uerfarne unge med de treklovertærkede førere og de lidt lejrsvante. Alle var eet. Vi sang, vi lo, og vi græd sammen;

for vi er kammerater
i arbejd' og i leg.
Vi kæmper for de samme mål
og skal den samme vej;
vi holder troligt sammen
i alvor og i gammen,
som gode kammerater —
i arbejd' og i leg.

Med spejderhilsen!

Valse.

Stråken!

Det er virkelig svært at fortælle spejdere om en lejr, de ikke selv har været i — en lejr skal jo helst opleves, for at man kan danne sig et billede af den — og man skal passe på, at det ikke bare bliver til, at „vi havde det noget så dejligt“ — og at „vi rejste hjem et lyst minde rigere“; hvordan skal jeg da få jer til at fornemme lidt af den jublende stemning, den *trivsel*, den good-will, den Stråkenånd, der prægede denne lejr fra først til sidst?

Knyt venskabsbånd — vid Stråkenstrand
var lejrens motto, og eftersom dagplanen virkelig gav tid til det, lykkedes det os at omgås meget med nye og gamle venner, og mange venskaber er blevet til — og de vil vare og vokse.

Toget ruller op gennem Smålands herlige vidtstrakte skove, gran og lyng, klipper og enebær, skove, som en na-

En af lejrpladserne

turglad dansker altid vil ønske at stifte meget nærmere bekendtskab med, og de stemmer ens sind i glad forvent-

ning om det stykke Sverige, der skal være ens hjem i 10 lejrdegn — — det er næsten, som om hjulene synger med på lejrens råb: „Hør, hør, hør, luren, luren, luren, som kalder, som kalder, som kalder til Stråken, til Stråken, til Stråken!“ Vi passerer Jönköping — hvilken udsigt over Vättern; vi kører langs en anden og lidt mindre sø — Stråken — øjner hvide telte mellem de ranke birketræer —

Toget standser: Stråken! Lejrens egen station, som er oprettet „for tilfældet“, og for at vi straks kunne lære Stråken at kende fra dens typiske side, så regner det, ikke støvregn, nej, det hælder ned fra himlen, og det har det gjort i 14 dage, hvor pionerarbejdet har været i gang; regnfrakker og gummistøvler slipper man ikke af syne et eneste øjeblik på dagen — — men ovenover skyerne er himlen altid blå, og heroppe befinder humøret sig, for alt klapper, og alt går som det skal, og alle glæder sig til at modtage den store invasion et par dage senere; jeg var nemlig så heldig at få lov til at komme et par dage før d. 5. august, da jeg ikke kom hjemmefra, og det var en chance at få lov at være sammen med den svenske stab og overvære de sidste forberedelser før den dag, da tog efter tog rullede ind på Stråken station og spyede 100 og atter 100 spejdere ud — — fransk, engelsk, finsk, svensk surrede om ørerne på een — — brune uniformer — blå bukser — hvide bluser — grønne dragter — lyseblå kitler, alle med treklover mærket, der viste, at vi alle hører til samme store familie.

Og som en nådegave — solen skinnede varmt og dejligt. Efter at lejrchefen, grevinde Estelle Bernadotte af Wisborg — Paki — ganske kort har budt velkommen, dirigerer Locke (som mange af os kender fra Åbenrå) hele flokken ind i lejren, hvor nomaderne straks „tager hånd om een“. Nomaderne? Ja, det er et uundværligt begreb i en svensk storlejr; i nomadebyen hersker Miken enevældigt og dygtigt over 150 store piger i senioralderen, de har allerede arbejdet i over 14 dage og fortsætter længe efter afslutningen, de tømmerer, transporterer, transpirerer — er allevegne, hjælper alle og altid med et glad smil.

Telt efter telt skyder op, øksehug og hammerslag lyder overalt, flag går til tops, komfurerne begynder at ryge — lejren er rejst, ca. 3000 piger fra 17 nationer har bygget deres hjem herude i en skøn svensk natur — i et meget kuperet terræn — med en vidunderlig udsigt over søen.

Here we are again — happy as can be — — lejren er delt i 25 byer med en „byældste“ som leder; byerne har navn efter de svenske landskaber, og alt var der tænkt på, for Lapland lå længst mod nord og Skåne sydligst. Nogle af nationerne sendte så mange spejdere, at de var delt i flere grupper, og derfor blev der netop 1 udenlandsk gruppe i hver by sammen med 3 svenske grupper.

I den sydlige del af lejren langs en meget smuk birkeallé havde staben slået sine telte op, og her var også køkken og spiseplads for staben — — og her lå „jagtslottet“,

Ankomst til Stråken

hvor forskellige kontorer havde til huse. Udsigten heroppe fra ned over Prinsessan Sibylles plads, hvor åbningshøjtideligheden foregik, videre ned over lejrpladsen — en amfiteatralsk plads, der var som skabt til disse store lejrplads — og videre ud over søen, den kan ikke beskrives.

Vi går en tur ned gennem lejren, men først et lille svip ned til søen ved badepladsen, hvor der var udlagt pontonbro og flåde — hen langs en herlig solbeskinnede vaskeplads (vaskepladser à la D. D. P. fandtes ikke, men søen var også meget bedre) og op over Lady B.-P.'s kulle, hvor der var indrettet en lille mønsterlejrplads; her skal lyde nogle lovprisningsord for alle de pæne lejrarbejder, man så både her og andre steder i lejren, men tænk også at have ligeså mange kønne hvide birkestammer i alle mulige tykkelser til rådighed, som du har lyst til — tænk bare, hvilke pagodebål, der kan bygges af sådant træ! Vi passerer Ølands, Gotlands, Blekinges, Skånes byer, hver præget af sin specialitet og sine udlændinge, Belgiens flotte telte, italienernes brune lod — — her ved siden af ligger markentenderiet, hvor man købte kaffe, läskedrycker, glace, varme pølser, bananer m. m.; her var køen tit stor, for her mødtes man med sin slyngveninde og fik en sludder over kaffen, i en klat lyng eller ved et af de små borde; vi går videre: Halland, Västergötland, Bohuslän, Småland. — — I Halland boede finnerne i deres sjove næsten kuglerunde telte, der luftes ved at vælte det, så det står på hovedet og i Västergötland havde amerikanerne et køkkentelt, der kunne sige sparto til alt, hvad jeg hidtil har set af køkkentelte — så kommer vi ned på torvet, hvor butikkerne ligger, her er „Flickscoutboden“, posthus, rejsebureau, oplysningscentral o. s. v.; her røg mangan lille spejders sidste femøre. Vi går op ad bakke og kommer op i lejrkirken, en langstrakt højderyg med spredt bevoksning, her var der af birkestammer rejst et meget smukt alter og prædikestol pyntet med lyng, og kirkeklokken manglede heller ikke, den var ophængt i et lille klokketårn og dens toner lod ud over lejren hver gang, der kaldtes til andagt, de to søndage og en aften til altergang —

det var betagende at se den store skare unge i denne skønne friluftskirke. Videre går vi, Dalsland, hvor vi selv boede, Värmland, Jämtland — — det er umuligt at nævne alle, nogle lejrpladser var i skov midt i lyngen under store træer, og andre på flad græsmark; min gruppe fra Sct. Knud folte os hjemme på det jævne, men en af de andre blå grupper havde deres telte på en høj i skoven og deres kokken for foden af bakken, så de fik rigtignok lært den svenske natur at kende.

Og dagene gik — nej, de fløj af sted — som almindelige lejrddage med morgenparade og lejrarbejde, med at lave mad og hente brænde o. s. v.; alle disse kendte punkter på programmet; hver gruppe lavede sin mad på sin egen lejrplads — og på sin måde. Vi havde selv egne telte og kogegrej med, men arbejdet hjemme på pladsen gik let fra hånden, og der var arrangeret interessegrupper de allerfleste dage 1 time både formiddag og eftermiddag; der var 8 ting, du kunne vælge imellem om formiddagen (kl. 10-11): wood-craft, hike-teknik, gymnastik, leg, svømning, orientering, folkedanse og kunstnerisk dans og 6 om eftermiddagen (kl. 16,30-17,30): keramik, halmarbejde, træsløjd, radioteknik, sang og instrumentalmusik; jeg blev engageret som hjælper ved hike-teknikken, men der var også sjovt at være — der havde bare meldt sig ca. 800 spejdere her, og de blev alle beskæftiget med noget forskelligt hver dag!! Se, det var noget, bravo, Anking!

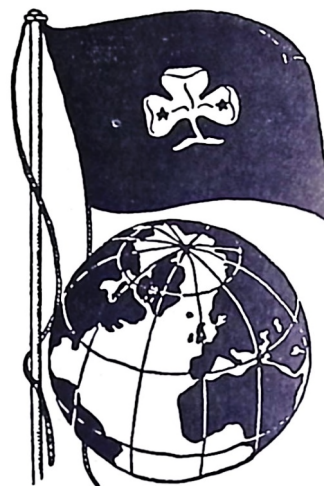
Lejren havde sin egen avis, som udkom 2 gange — den hed „Näverluren“, luren var ligesom lejrens symbol, vi hørte lurblæsning både til åbningshøjtideligheden og ved de store lejrball.

Jeg kunne fortælle og fortælle — om prinsessan Sibyllas og lady Baden-Powells besøg i lejren — om håndboldkampen mellem staben og nomaderne (hele lejren var hæs dagen efter) — — om de skønne nationaldragter, man ofte så — om de tre tyskere, der var lykkelige for at være med — om Stråkentävlingen, som vore piger betegnede som den bedste tur, de havde haft i deres liv — om de små lejrball, hvor man gik på besøg hos hinanden — om de store fælles ball — om den finske badstue nede ved søen, indrettet i et telt, og som vi, der fik lov at prøve den, nød ubeskriveligt, — — om de to udflugter under lejren o. s. v. o. s. v., men det må komme lidt efter lidt.

I skal bare forstå, at det var en lejr ud over det almindelige, og vi siger den store stab af svenske førere tak for det job, de har haft med at planlægge og lede den lejr på en så fortrinlig måde, og for den hjælpsomhed og imødekommenhed, der prægede alle disse storartede mennesker. Og tak til korpset fra os, der fik lov at rejse, vi håber, at vi har repræsenteret korpset og Danmark på en god måde.

ifrån jordens alla land
knyt'des trogna vänskapsband;
vi vill alltid för vårt öga ha'
dett ljusa minne Stråken ga'.

Løyer.

Schweizeroplevelser 1949

En underlig og forunderlig spejdersommer, som begyndte med lejren i Hørhaven, hvor Himmelbjerg, Silkeborg og Østjyske divisioner havde 8 lærere og gode dage med strålende vejr og glade spejdere.

Så gik turen til „Our Chalet“ i Schweiz efter en dags pusterum. Igen en stor og dejlig oplevelse, nye indtryk — Schweiz' skønhed — „Our Chalet“ med Falk som det internationale samlingspunkt — kammeratskabet, som rækker ud over landegrænser. Vi 12 Rowanere „oplevede“ et land — et fællesskab og hinanden på en ny måde. En dejlig uge, og så en dag vinkede Fib og jeg farvel til de ti på banegården i Frutigen for selv at rejse sydpå til Oberwald til en lejr for „Spejder, trods alt“, som blev holdt i en militærbarak i en lille landsby Unterwasser, der bogstavelig talt er vokset sammen med Oberwald. Turen dertil var skøn. Ad serpentinerveje, over bjerge og vandløb gennem tunneler med Ronedalen bredt ud for vore undrende blikke. Vi skiftede tog i Brig — en fuldstændig sydlandsk by — og så med „Furkabahn“ til Oberwald. Allerede i toget mødte vi flere lejrdelegater bl. a. Anne Marie Rollier, lederen af det schweiziske extension work. Hun rejste sammen med den, der gennem mange år, trods stor legemlig svaghed, har ledet det praktiske arbejde for „Trods alt — spejderne“, Isabelle Borel, kaldet Pinguin. Vi blev hentet på stationen af Fink, den ene af lejrens ledere, der mødte med en stor legevogn til vore rygsække. Selve lejren bestod af 2 store barakker, alt var meget primitivt, kosten uhyre enkel og spartansk, men der var varme hjerter og villige hænder, og alle var besjælet af eet eneste: at gøre det så godt for de andre som muligt. Det var en lejr for børn i 12-13-års alderen, nogle lidt ældre. Alle stærkt præget af den sygdom, der havde gjort deres liv anderledes end raske børns — men alle med et strålende humør. Lejren blev ledet af en ung lærerinde,

som selv var svag, men hun gjorde det dygtigt og godt. Forskellen på danske og schweiziske forhold var på nogle punkter meget fremtrædende, og vi var klare over, at vi måtte omforme en del af det, vi oplevede, så vi kunne bruge det til vore danske Sct. Georgsspejdere. Alt var mere primitivt, end vi er vant til. Noget af det, vi måtte beundre, var deres evne til at få *alle* med, ligegyldigt hvad vi foretog os. Udflugter, lejrball o. s. v. Alle var med på en eller anden måde.

Det at have lejr for „Trods alt — spejdere!“ var her i Schweiz noget ganske selvfølgeligt, det havde været brugt i mange år, og vi to fra Danmark gik og tænkte på, at vi, når vi kom hjem, skulle prøve det for første gang.

Det schweiziske pigespejderkorps fejrede i år sin 30 års fødselsdag, og havde i den anledning indbudt adskillige udlændinge til at deltage i deres lejre, der alle lå i nærheden af Sct. Gotthardt. På fødselsdagen samledes vi alle til en stor parade i Ulrichsen, hvor hver trop bragte en fødselsdagstærte, som blev samlet til en stor kage, der på festlig vis overrakte „fødselsdagsbarnet“.

Glade og festlige dage var det og vemodigt at tage afsked for hjemrejsen. Et lille ophold i det smilende og indsmigrende Bern og sejlturen på den krystalklare Thurnersø styrkede bevidstheden om, at spejd skaffer oplevelser, erfaringer og venskaber som intet andet.

Rup.

Vi og vores trop

Vi starter en „ny“ patrulje!

Vi skal starte en ny patrulje i troppen. D. v. s., det er ikke nogen helt ny patrulje, desværre, for i virkeligheden er den ældgammel og mosgroet, især det sidste, og det er jo egentlig ikke nogen kompliment.

Nu skal jeg forklare mig. Ser I, jeg ved ikke, om I nogensinde i jeres trop har haft en patrulje, der var sådan lidt, om jeg så må sige på skyggesiden? I ved en af den slags patruljer, der kun kan brillere med en ottendel eller højst en fjerdedel ad gangen, og som altid har forskellige ansigter at vise frem, ansigter, der kommer og går — mest går. Patruljens spejdere er egentlig meget rare, sådan hver for sig, man lærer dem bare aldrig rigtigt at kende, fordi man ser ikke de samme to gange i træk, de har altid så forfærdelig travlt med badminton, dans og andre skønne kunster og skal altid til konfirmation og

sølvbryllup, når vi andre skal til divisionsturnering og Sct. Georgsparade. Kort sagt, for dem er moderne i troppen og patruljen en slags tidsfordriv på aftener, hvor man ikke har noget bedre. Har I oplevet sådanne tendenser i nogle af jeres patruljer?

Nej, det tænkte jeg nok, men vi må altså tilstå, at vi har oplevet det med „Glenterne“. Det gik lidt sløjt allerede før ferien, alle skulle læse til eksamen lige fra 1. mellem'erne, og de der gik i eksamensfri mellemskole havde særlig travlt. Den slags må man jo respektere, men så troede vi, at når folket mødte friske og velrekreerede efter ferien, så kom der nok mere liv i kldebunken. Desværre tog vi fejl. Efter ferien meldte der sig uoverstigelige besværligheder i den passive retning, som kulminerede i, at de to eneste lyse hoveder, der fandtes i patruljen, drog bort til andre jagtmarker, den ene med sin familie til Havanna og den anden til Glostrup, hvad så med de seks,

der var tilbage? Hvem skulle arve tjansen som patruljefører? Hvem gad? Og var spejderne der i det hele taget? „To be or not to be?“ Vi vidste, at faren svævede over hovedet på adskillige af os store. Og så var det altså mig, der blev den heldige. Efter et (har jeg hørt sige) stormfuldt møde mellem stammens ældste fik jeg en morgen et brev fra min tropsfører:

„Kære ven og krigskammerat!“ (allerede her blev jeg mistænksom) „Vi har i aftes været samlet til møde og vedtog“ (hermed fulgte en længere redegørelse for forforskelligt internt, som ikke kommer historien ved). „Vi snakkede også om vort smertensbarn „Glenterne“ — (herefter fyldte „Glenterne“s jammersminde $\frac{3}{4}$ folioark, og hjertet røg helt op i halsen på mig). „Iøvrigt mener jeg (ikke at Kartago bør ødelægges), men at du er den eneste, der har energi og fantasi nok til at bygge et værk op på ruinerne!“ (Ja, fantasi skal der i sandhed til for at se, at den elendige dyngge var en fordums livskraftig patrulje, der endda engang har opnået at komme ind som nr. 1 af 20 på en divisionsturnering og 2 gange som nr. 2. Det var tider.) „Har du mod til at starte en ny patrulje af „Glenterne“ og føre dem frem i første række?“ (Sikken tillid, jeg har aldrig rigtigt kunnet stå for den slags, selv om jeg ved, at det er en slags trick, som førere bruger.)

Nå, som sagt, jeg følte mig så smigret over tilliden, at jeg måtte sige ja, og nu sidder jeg kønt i det. Jeg ser ikke en eneste måde at redde stumperne på, som ikke er anvendt før. Derfor vil jeg lege, at jeg starter en helt ny patrulje. Det eneste, der skal reddes er standeren, det ville være synd andet i disse skindfattige tider. Det er måske ikke noget større kunstnerisk produkt, men den er skabt af energisk arbejdende spejderfingre; der er svedt over opgaven. Desuden sidder jo ærens mærker i form af en sølvplade, en læderlap og en mølædt hale af en eller anden gnaver, og det ville jo være synd og skam at sløjfe disse vemodige tegn på fordums pragt også for, eller især for troppens skyld — vores allesammens trop. Altså æren må reddes, og navnet kan vi jo ikke ændre. „Glenterne“, jeg har altid været enig med mig selv om, at det var et møgkedeligt navn, der findes vist ikke mange troppe, der ikke har en Glentepatrulje, nå, men det må jo have været på mode, dengang troppen blev startet, jeg havde ikke valgt det, hvis jeg skulle have bestemt.

„Bort med alle vege drømme — nu skal der sørme arbejdes. Jeg skriver et personligt brev til hver spejder i Glentepatruljen (så personligt, som det kan blive, når der står det samme i alle brevene). Af indholdet fremgår det, at „Glenterne“ er opløst på grund af alder og indre forkalkning, og at spejderne derfor er løst fra deres forpligtelser i retning af mødepligt og fremtidig kontingentbetaling (restancer bedes dog omgående indbetalt), og kan fremsende deres medlemskort, II og III kl.s mærker (hvis de tilfældigt skulle være i besiddelse af et sådant) samt tropsbånd, patruljebånd og hvad de ellers skulle eje af

årsstjerner, duelighedstegn m. m., som det endnu ikke er lykkedes dem at smide væk. Jeg plumper brevene i kassen og afventer resultatet.

Dagen efter kimer min telefon — 3 forargede spejderstemmer og mødre ditto. „Hurra for mit folk“, der er altså endnu en glød, der ulmer. Jeg sætter mig atter til at skrive „personlige“ breve. På opfordring starter vi en ny patrulje, som skal blive den bedste, der endnu er set i D. D. P. 1ste møde der og der kl. dit og dat. De, der vil være medlemmer af det nye pragtværk, må møde denne dag, reglementeret uniform, spejderlommen i orden, kontingentkort, medlemskort o. s. v.

Mødet oprinder. Lokalet skinner af renhed (mor her har gjort rent), der er morgenfruer i vasen på bordet. Det er en stor dag, det skal alle føle. Jeg har „lånt“ 2 spejdere fra en anden patrulje, der har for mange og som gerne ville prøve, om pragtpatruljen var lige så god som deres egen. Præcis ankommer 3 medlemmer fra den synkende skude, renvaskede, nypudsede og med et beslutsomt udtryk i ansigtet. Vi synger, og jeg åbner med højtidelighed mødet ved at læse et af Roland Phillips breve. Derefter går vi til sagen punkt for punkt. Patruljens eksistens vedtages enstemmigt, navnet „Glenterne“ ligeledes. Der læses et af de bedste kapitler fra den gamle patruljes dagbog fra længst forsvundne tider om glansforetagender. Derefter lægges en slagplan, idet hver får en lap papir og skal skrive tre ønsker for, hvad der skal ske i patruljen. Der diskuteres derefter højlydt, hvordan disse planer skal realiseres. Det, der har mest interesse, er en patruljelejr. Ønsket om at komme ud alene er brændende. Vi finder ud af, at det nok kan lade sig gøre, hvis Lis skynder sig at få sin II kl.s prøve. „Men udstyret!“ indskyder jeg spagfærdigt, „hvis det allerede er beslaglagt?“

Fem lyn farer til kisten i den anden ende af „Arken“, står på hovedet i dens indhold, for et øjeblik efter triumferende at hale en sæk frem med rustne økser, snavsede gryder, mugne træskeer mærket „Glenterne“. Øjeblikkelig er indholdet tømt ud på gulvet og fordelt til hjemlig rengøring og omhyggelig pleje.

En beslutter at sætte himmel og jord i bevægelse for at skaffe en kasse til udstyret. En anden vil male den blå og dekorere den med „Glenterne“ i guld. En vil sy viskestykker og køkkenforklæder, og en vil slibe økser. For ikke at blive fuldstændig overtruffet af denne energiske forsamling tilbyder jeg at prøve at få et telt ud af „Muggenborg“, patruljens meget anløbne tilflugtssted.

Efter at have lagt flere planer og sunget „Smil og lad solen skinne“, vandrede vi af sted hjem belæst med tvivlsomt udseende lejrudstyr, brændende af beslutninger og ønsker, med håb og drømme — måske særlig jeg, for noget er lykkedes for mig. Godt begyndt er halvt fuldendt, og jeg skal opleve en bunke med min ny patrulje. Jeg føler trang til at skrig af glæde, jeg gør det indvendigt, jeg skal være patruljefører — jeg er det allerede.

KAT.

Og så har vi det godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

Den første skoledag

I.

Franciska tøvede lidt, inden hun gik ind i skolegården. Hun syntes kun, at hun een gang før i livet havde følt sig så alene, og det var dengang, da hun var meget ung, og hendes mor havde glemt at give besked om, at hun skulle hentes fra danseskolen. Dette var hendes første skoledag i en ny skole, og selv om der vel havde været mindst ligeså mange elever i den københavnske skole, hun kom fra, følte hun det, som om alle de børn i verden, som hun ikke kendte havde sat hinanden stævne på denne skoleplads og vrimlede og vrylede og myldrede og masede frem og tilbage mellem hinanden. Hendes far havde tilbudt at følge hende, men der er alligevel ting, som ens 13-årige ære forbyder en, og det er sådan noget, som at blive fulgt i skole, når man går i II. mellem.

Hun blev stående lidt inden for porten, borede hænderne i jakkelommerne og anlagde rent ubevidst den storsnudede jeg-er-da-ligeglad-mine, som hos de allerfleste både store og små menneskebørn dækker ikke over et overlegent indre, men tværtimod over en grænseløs usikkerhed og ensomhedsfølelse.

Der stod forresten en dreng og så akkurat ligesådan ud, der var kun den forskel, at hans knyttede næver var begravede i bukselommerne, og at han tyggede tygegummi, så hans strittende ører bevægede sig i takt til kæbernes malende bevægelse.

— Du er også ny, mere konstaterede end spurgte han. Hun nikkede blot.

— De ser vel nok åndede ud! sagde han fuld af foragt og med et kast med hovedet, der skulle omfatte de måske 500 store og små børn, der i en årrække skulle være deres kammerater i skolehverdagens ondt og godt.

En skingrende klokkes kimen skar sig gennem larm og råb, og den store myldrende masse skilte sig ud i en halv snes skæve bølgede rækker. Franciska og drengen gik tøvende over gårdspladsen henimod de rækker, som de mente, de måtte høre hjemme i.

— Er dette II. mellem? spurgte Franciska; og en dreng med så mange fregner i ansigtet, at man skulle anse det for umuligt at anbringe bare een fregne til, svarede med et ildevarslende grin, at det var den til død og under-

gang og tyskundervisning bestemte II. mellem, og med slæbende skridt og hvirken i rækkerne, småfnis og mange skubberier bølgede man henimod klasseværelset.

Det almindelige slagsmål om de fordelagtigste pladser begyndte, og Franciska mente, at det vel var bedst, hun gik op til den imponerende dame ved katederet og præsenterede sig. Damen hed fru Sonne, var stor og pompøs og havde under en fint opsat frisure af mørke bukler et par små, tætsiddende øjne, der syntes at se alt og igennem alt, og med disse øjnes hvashed og uden mange ord var hun da også i stand til at dirigere disse 30 brusbødder, der på forbløffende kort tid havde skuttet sig til rette på pladserne, ordnet deres pultforhold og fundet deres tyskboøger frem. Og først nu rettedes med almindelig nysgerrighed alles øjne mod den nye kammerat. Havde hun følt sig alene før, følte hun sig fremmed nu under de mange mønstrende blikke. I skolen, hun kom fra, havde de alle, som hun nu, været i en lægget skotsk-tærnet nederdel og skjortebluse under jakken, men her var det, som om hun ligeså godt kunne være mødt i en ugandane-gers bastskørt eller være mødt i lang slæbekjole af lys lilla silke!

— Ja, sagde fru Sonne på sin sjove tørre måde, dette er altså Franciska Boye, datter af den nye overlæge på sygehuset. Franciska kan sætte sig på den eneste ledige plads dér ved siden af Yvonne Carlsen. (Der blev en lillebitte pause, i hvilken fru Sonne så med sine små sorte øjne på Yvonne med et blik, der syntes at sige noget om, at hviskeri eller snyderi ville ikke blive tolereret). I næste frikvarter sørger I alle for at præsentere jer for Franciska, så hun ved, hvad I hedder.

Og så stor var respekten for det Sonne'ske blik, at selv om en hel time med et haglvejr af tysk grammatik lå imellem, drømte ingen om at snyde sig fra sin pligt ved at undlade at præsentere sig for den nye kammerat.

Franciska prøvede at fastholde de mange navne, en del havde hun jo allerede fanget i timen, og hun undrede sig over, som de gled forbi hende, drengene med deres hvasse replikker og hurtige øjne og pigerne, der så tydeligt delte sig i to grupper, de der allerede var små damespirer og som med stor omhu havde anbragt små sløjfer og spænder i pænt arrangerede krøller, og så de mindre pigede, for hvem det var vigtigere om de kunne slå en god bold på boldpladsen eller klare sig i en svømmekonkurrence — hvem af dem, ja, om der overhovedet blandt alle disse var een, med hvem hun kunne dele ondt og godt, som hun i sin gamle skole havde kunnet det med Ditten. Hun følte pludselig et stik i hjertet af længsel efter Ditten med hendes evigt glade humør og hendes hittepåsomhed, tænk, om hun havde været her nu, om de med hinanden nu kunne have fået en hjertelig latter, som kunne have gjort det sjovt at være til!

Franciska havde ikke så forfærdelig let ved at slutte sig til mennesker. Hun havde lige fra sin første skoledag

lidt under dette at være lidt modnere end sine jævnaldrende, hun læste andre ting, end kammeraterne læste, hun brød sig til deres grænseløse undren ikke ret meget om at gå i biografen, og hun havde fra sin tidligste barndom haft en udpræget koncentrationsevne; hvis der var noget, hun ville vide, helmede hun ikke, før hun havde undersøgt tingene til bunds. Nu stod hun i solstriben ved skolemuren, ved siden af hende stod drengen, som også var ny; han var kommet i I. mellem.

— Jeg kan nemt tæve dem allesammen! sagde han indædt.

For første gang i dag lo Franciska. — Vi har det ikke rart i dag, vi to, sagde hun, hvor kommer du fra? Og så faldt de to ensomme ind i en lille hyggelig snak om, hvor de kom fra, de hørte måske ikke så meget efter, hvad de sagde til hinanden, men det var rart bare dette at snakke og at have en lidelsesfælle.

Det viste sig i sportstimen, at Franciska var „knaldgod“ i boldspil, og selve boldspillet bragte hende nærmere ind på livet af II. mellem, og især havde hun haft et godt sammenspil med Lisbeth, en lyskrøllet pige med en glad næse, der lo en glad trillende latter lige op i luften, hver gang deres parti scorede et point. De fulgtes ad til omklædningsrummet, og Lisbeth fortalte lidt om lærerne og lærerinderne, alle den slags små ting, som det er godt at vide, om hvem der har øjne i nakken, og hvem der altid er i godt humør, og hr. Strøm, der kan være så rar, men sommetider alligevel farer op som trold af en æske, vist nok, når han har haft ballade med sin kone hjemme o. s. v., o. s. v. Franciska var ikke mange timer om at opdage, at omkring Lisbeth samledes også de af pigerne, som hun ved første blik syntes bedst om, det var dem, der ikke var altfor tøsede, eller som hele tiden havde noget fnis for med drengene og som før, midt i og efter en time havde så forfærdeligt travlt med at konstatere, hvor yndige de så ud i et lommespejl.

Lisbeth, Bolette og Hanne fulgte hende lidt på vej ud mod sygehuset.

— Er du spejder? spurgte Lisbeth pludselig.

Nej, det var Franciska ikke, der var engang for et par år siden, hvor hun og Ditten havde haft lyst, men Ditten som ellers havde måttet alting, måtte ikke, fordi hendes far, der var invalid, ikke kunne undvære hende om søndagen, og så var det ikke blevet til noget.

— Det skulle du se at blive, sagde Bolette, for vi har sådan en god trop, og vi har det så godt sammen.

Franciska tænkte lidt over det, mens hun dryssede hjemad. Hun trængte måske mest af alt til noget, hvor „man havde det så godt sammen“ netop nu, hvor alting var så nyt, huset, haven, de andre børn på sygehuset, som forøvrigt alle var så meget mindre, byen, skolen og skoven udenfor.

De var kommet til byen for kun 2 dage siden. Endnu stod der uopakkede kasser og bylter, og der var endnu

ikke kommet gardiner op alle vegne. Far var vel i sin konsultationsstue, hendes lille bror, Kåre, gik og legede med en vogn i haven, Kristine, som trofast havde fulgt dem gennem årene, sad med munden fuld af knappenåle og syede på et gardin. Moderen var væk, men så vidste Franciska, at hun malede. Hun ledte lidt efter hende og fandt hende i den fjerneste ende af haven ved staffeliet, malende et kig ud over fjorden. Det så ikke så tosset ud, og Franciska gav sig roligt og stille til at lede efter lidt stikkelsbær i en busk, indtil moderen opdagede hende.

— Kære, er du kommet hjem, sagde hun og smed penslerne fra sig i græsset. Tænk, Kristine siger, at Kåre gik hjem fra skolen, han ville ikke være der, og han som havde glædet sig sådan til at begynde at gå i skole! Men han siger, at han kunne ikke gætte, hvad han skulle svare, og så gik han hjem. Og du ved, hvor stædig Kåre er, vi får ham aldrig til at gå mere.

Moderen lo sin glade, lyse latter og begyndte også at lede efter stikkelsbær.

— Og du? Hvad mener du om skolen? Rædsom? Jeg synes ærlig talt, den ligner et fængsel. Og så den luft, der altid er i sådan en skole! Og de lærerinder!

Franciska lod moderen pludre og glædede sig over, at så havde hun fået godt fat på arbejdet. Når hun ikke havde „bid“, som hun kaldte det, var hun som et vildt dyr i et bur, løb fortvivlet fra det ene til det andet og bragte dem alle til fortvivlelse ved sin uro.

— Jeg tror, jeg vil være spejder nu, hvis du ikke har noget imod det, sagde hun roligt.

— Noget imod det, kære! Men hvordan skulle jeg dog have noget imod noget, jeg ikke aner, hvad er, råbte moderen forbavset. Franciska var lidt i forlegenhed, hvad skulle hun egentlig svare.

— Det er i hvert fald noget, hvor man har det godt sammen, sagde hun.

— Jamen, så er det da storartet, sagde moderen, men nu var hun allerede langt væk igen, fanget af en lysning over vandet, farverne yngede i hendes hoved, hun greb penslerne, bed lidt, men arrigt i den blå, og var igen langt væk i sin farveverden.

Franciska gik tilbage mod huset, hvor Kristines symaskines snurren lød ud af det åbentstående spisebuevindue, og hvor Kåre, som ikke ville gå i skole, fordi han allerede denne første dag havde mærket, at han ikke kunne gætte, hvad han skulle svare, trissede om med sin vogn. Hun hjalp ham med det hjul, der hele tiden gik af.

— Man bliver nødt til at gå i skole, Kåre, sagde hun.

— Ikke jeg, svarede han, for jeg vil ikke, og jeg har heller ikke tid. Og så korte han videre.

Franciska satte sig i græsplænen med de myldrende mange tusindfryd og så op i kronen af en vældig kastanje. Hun forudså alt det mas, hun nu ville få med at få Kåre til at gå i skole, for moderen ville ikke gøre noget ved det, optaget som hun var i sin egen verden,

Kristine syntes, det var synd, og at alt det med skolen var noget pjat, og far havde jo så travlt nu.

— Men, sagde hun til sig selv, eller til de piggede kastanjer svimlende højt oppe imod himmelblået, jeg ville nu ikke for alverdens guld have dem anderledes!

Faderen kom ud på verandatrappen og missede mod solen i sin nye have. — Nå, hvordan går det Sissen?

— Glimrende! Mor har fået bid i den anden ende af haven, Kristine syer en drøm af et blomstret gardin til mit værelse, Kåre er stukket af fra skole, og min skole er vist ærlig talt lidt forfærdelig. Men jeg har bestemt, at jeg vil være spejder, for så skal man have det så godt sammen.

— Det er vist en god idé, sagde overlæge Boye og studerede stauedebedet, så lærer du omegnen her allerbedst at kende og at klare dig med ingenting på en pind. Og hvis du så ovenikøbet finder nogen, du kan have det godt sammen med, så er da meget nået. Jeg gad dog vidst hvad farve den georgine får?

Og så blev Franciska spejder.

* Boganmeldelser *

»Kimbrertoget«

Børge Borresen: Kimbrertoget. Kr. 4,50, indb. 6,00. Gyldendal.

Kimbrertoget, der fandt sted ca. 100 år før vor tidsregnings begyndelse — på Frode Fredegods tid — er et af digtere ofte benyttet motiv. Berømttest er naturligvis Johannes V. Jensens behandling af det i „Cimbrenes tog“, og også Karen Enevolds skildring af det i romanen „Nerthus“ har fundet mange begejstrede læsere.

Nu har Børge Borresen, der i fjor skrev den strålende drengbog, „Kimbrerborgen“, i en ny bog for ungdommen, „Kimbrertoget“, skildret det eventyrlige togt. Handlingen begynder med, at et stort romerskib, en galej, besøger Himmerland. Mødet mellem romerne og kimbrerne bidrager til at øge den uro, som de sidste har fået i blodet, og som får dem til at søge mod de lokkende sydlige lande. Et kort foran i bogen viser udstrækningen af den vovelige færd, der gav anledning til så mange spændende episoder. Børge Borresen har fået det alt sammen med, og man tør roligt spå hans fortælling stor popularitet hos de ungdommelige læsere. Også voksne kan have fornøjelse af den.

Illustreret af Thora Lund

2,50 kr. hft.
3,75 kr. kart.

GYLDENDAL

GLADE SPEJDERDAGE af Annesofie Hermann

Trille og jeg har med denne bog, som er en slags fortsættelse af „Akelpatruljen“, forsøgt at give jer en bog om en ganske almindelig patrulje, der gennem sin hverdags medgang og modgang finder frem til et sammenhold, som dens medlemmer selv forstår er vigtigere end at vinde alverdens konkurrencer.

Vi beder jer tage vel imod „Akelpatruljen“, som den nu kommer til jer og beretter om sine „Glade spejderdage“.

Trille & Annesofie.

Det er glædeligt for os alle, at forsyningerne her i landet stadig bliver bedre og sådan er det heldigvis også med hensyn til stof til uniformer. Vi kan tilbyde:

Lærredsuniformer til førere:

God svær kvalitet i model 1, d. v. s. med bæreslykke, og nederdelen i bredder	
str. 40	34,00
- 42	35,50
- 44	37,00
- 46	38,50
- 48	40,00

DEPOTET I OKTOBER

Lærredsuniformer til spejdere:

God svær kvalitet	
str. 0 - længde 74 cm	23,00
- 1 - 84	24,00
- 2 - 94	25,00
- 2 A - 104	26,00
- 3 - 112	27,00
- 3 A - 118	28,00

Priserne for uniformer er u. knapper. Desværre kan vi endnu ikke tilbyde færdigsyede føreruniformer i uldent stof - derimod har vi uldent stof i metermål - virkelig god kvalitet til kr. 17,85 pr. m. Stoffet er 140 cm bredt

Monstrer til alle str. af uniformer:	
alm. model	0,50
model 1	1,00
- »Monty«	1,00

Uniformtilbehør:

Knapper med treklover og split	
pr. dus.	2,00
Tørklæde	2,20
Slips	1,50
Fløjtesnor	0,25
Fløjte	1,40
Bælte (75, 80, 85 og 90 cm)	5,00
Strømper, lange merc. str. 9, 9½	5,75
Sportsstrømper uld str. 5 til 9½	4,95

Ankelsokker, let ulden kvalitet	
str. 7 til 9½	2,95 til 4,25
Ankelsokker, svær ulden kvalitet	
str. 7 til 10	3,85 til 5,75
Benklæder, mørkeblå uldne	
nr. 5-7	7,50 til 8,80

Benklæder, mørkeblå uldne	
str. 42-44	10,95 til 11,60
Benklæder, mørkeblå tr. og silke	
str. 5-7	5,75 til 6,85
Troje, mørkeblå let ulden med lynlås fra str. 34-48	22,55 til 30,25
Huer, lærreds (hovedmål i cm opgivet)	3,50
Huer, uldne (Hovedmål i cm opgivet)	6,50
Hatte (Hovedmål i cm opgivet)	16,00
Hvide handsker, uldne	
Nr. 5-6-7	5,50
Hvide handsker, uldne	
Nr. 6½-7-7½	8,75
Gallasløjfe	0,40
Medlemskort eller rekvisition fra tropsføreren skal fremvises ved køb af uniform og uniformstilbehør	

Nyheder!!

Depotet har ladet fremstille et smukt nyt topstykke til fane og tropstander 27,00
Et parti små svaneblade er hjemkommet til 7,15
Gode svære køjesække, med hank og lås, til forsendelse af lejrudstyr, vasketøj m. m. 18,25

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 27. september 1949 40413